

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

Moja prva sećanja na *film*, koji postaje važan deo mog života, a čega u tom trenutku još nisam ni svestan, upravo su vezana za Dvoranu Kulturnog centra Beograda. Devedesetih je to bilo jedno od retkih kulturnih mesta u Beogradu, gde si mogao da pobegneš od nekulture koja je tada vladala svuda oko nas. U kafeu DKC-a smo se sastajali i razgovarali o književnosti, filmu, umetnosti, ili prosto o životu. Pod okriljem fantastičnih plakata jugoslovenskih filmova sklapala su se prijateljstva, ljubavi, strepelo se nad neizvesnom budućnošću. To je tada bilo naše mesto. Mesto gde smo se osećali sigurno, slobodno i prihvaćeno. Godine 1994. prvi put je održan Festival autorskog filma, koji nam je u teškom vremenu izolacije, rata i nasilja bio jedini „prozor u svet“. Filmovi koje smo tada gledali, autori koje smo otkrivali, poput: Vong Kar-Vaja, Sokurova, Tikvera, Zvjaginceva, Fatiha Akina, Čang-Dong Lija, rumunskih reditelja, novih domaćih i regionalnih autora – opredelili su moj život i budući poziv. Tada sam shvatio da želim i moram da se bavim umetnošću koja tako snažno deluje na emocije ljudi. U to vreme nisam ni sanjao da ću 24 godine kasnije na kratko postati filmski urednik DKC-a. Tada mi je Vidoje Čarapić prvi put pokazao kako se pušta film sa projektora, a Vesna Danilović, programska urednica, šta znači biti i ostati čovek uprkos svim izazovima. Slađana Bastl i Alan Bećiri su prva lica koja vidite kada uđete u bioskop. Gostoljubivi, puni topline, spremni uvek da pomognu. Svi ti divni ljudi su duša DKC-a. Uloga i pozicija DKC-a se do danas nije promenila. Naprotiv, postala je važnija i neophodna. Danas je to jedini *arthouse* bioskop u Beogradu koji neguje drugačiji film, okuplja radoznanu publiku i kroz brojne radionice podučava buduće umetnike i filmadžije.

Bio je i ostao najvažnije kulturno mesto, naše mesto – DKC.

Bojan Vuletić
reditelj i scenarista